

Скритата история на стих четиридесет — число шестнадесет

Второто горко — част трета

Jeff Pippenger

2026-06-18

Логиката на Джоунс

Логиката на Джоунс, че първият ангел от Откровение 14 не може да бъде отделен от следващите два ангела, е напълно неопровержима. Неговото установяване на структурната връзка на тези три ангела с ангелите на тръбите е абсолютно безупречно. Без съмнение неговият акцент беше върху трите ангела от Откровение 14, но логиката за прилагането им като „неразделими“ е също толкова валидна и за всички ангели, които са ги предшествовали.

Понеже беше съсредоточен върху трите ангела от Откровение 14, той не доведе собствената си логика до нейния краен извод. В крайна сметка логиката, която използва, за да свърже петата, шестата и седмата скръбни тръби с трите ангела от Откровение 14, включваше също и проследяването на линията на тръбите назад чак до първия от седемте ангели с тръби.

И видях седемте ангела, които стояха пред Бога; и на тях им бяха дадени седем тръби. ...
И седемте ангела, които имаха седемте тръби, се приготвиха да затръбят. Откровение 8:2, 6.

Поредицата от ангели започва със „седемте“ ангели на тръбите, а редицата на ангелите в Откровение започва с първата тръба и продължава чак до предупреждението на третия ангел относно белега на звяра. Джоунс е прав, като посочва разграничение между първите четири тръби и последните три тръби на горко, защото тази пророческа структура „четири и три“ се открива също и в църквите, и в печатите. Установено върху три свидетелства в книгата Откровение, това позволява на онези, които избират да видят, че седем като символ съдържа също и четири като символ, и три като символ.

Божествена връзка

Това, което установяваме в последно време, е, че първият и вторият ангел от Откровение 14 са овластени чрез една времепророческа линия на исляма от първата и втората скръб, и че овластяването на третия ангел се осъществява чрез изпълнението на третата скръб на 11 септември. Това, което приложението на Джоунс установява (макар че той не изтъкна моята теза), е, че всеки ангел — от първия тръбен ангел на Откровение 8 до тръбата на третата скръб в Откровение 11 — е неразривно свързан с трите ангела от Откровение 14. Те са символи в рамките на една и съща пророческа линия. Те трябва да бъдат разпознати като такива, за да се разберат различните роли, които всеки от ангелите представлява. Така, както седемте църкви, печати и тръби представляват седем, а също и символа на четири и три в рамките на цялостната символика на седемте (църкви, печати и тръби), така и линията на

ангелите — от първия от седемте тръбни ангели чак до третия ангел — трябва да бъде разглеждана като едно цяло. Това определя линия от единадесет ангела.

Трите ангела от Откровение, четиринадесета глава, представляват предупредната вест на милеритите, която възвести откриването на съда, а след това — предупредната вест на сто четиридесет и четирите хиляди, която възвестява приключването на съда.

Седемте тръби представят сили, които Бог провиденциално употреби, за да наложи съд над народите, които налагаха поклонението на слънцето.

Първите четири тръби обозначават постепенното падение на Западния Рим до 476 година.

Петата и шестата посочват падението на Източния Рим от 1449 до 1453 г.

Последните три тръби представляват исляма на трите беди.

Ангелът в Откровение десета глава е Христос, Който слиза, за да даде сила на движението в началото, и Той слиза отново в Откровение осемнадесета глава, за да даде сила на движението в края.

Седмата тръба започна да звучи на 22 октомври 1844 г. при откриването на съда, който е антитипичният Ден на умилюстивението. Тръбата на юбилея трябваше да бъде възвестена в Деня на умилюстивението. Следователно при съда звучат две тръби: юбилейната тръба и седмата тръба.

Тогава заповядай да затръби юбилейната тръба на десетия ден от седмия месец; в Деня на умилюстивението да затръбите с тръбата по цялата си земя. И да осветите петдесетата година, и да прогласите свобода по цялата земя за всичките ѝ жители; тя да ви бъде юбилей; и всеки да се върне във владението си, и всеки да се върне в рода си. Тази петдесета година да ви бъде юбилей: да не сеете, нито да жънете онова, което израства от само себе си в нея, нито да берете гроздето от необрязаната си лоза. Левит 25:9–11.

Контекстът, който определя разпръсването на Израил за „седем времена“, изложен в непосредствено следващата глава на Левит, е представен в стиховете, които водят към заповедта да се затръби юбилейният рог в Деня на умилюстивението.

Говори на израилевите чада и им кажи: Когато влезете в земята, която ви давам, тогава земята да пази събота за Господа. Шест години да сееш нивата си и шест години да подрязваш лозето си и да събираш плода му; а в седмата година да има за земята събота на пълна почивка, събота за Господа; нивата си да не сееш и лозето си да не подрязваш. Онова, което поникне само от жетвата ти, да не жънеш, нито да береш гроздето от необрязаната си лоза; защото това е година на почивка за земята. И съботата на земята ще бъде за храна на вас: за тебе, за слугата ти, за слугинята ти, за наемника ти и за пришълец ти, който пребивава при тебе; и за добитъка ти, и за зверовете, които са в земята ти — целият ѝ плод ще бъде за храна. И да си изброиш седем съботи от години, седем пъти по седем години; и времето на седемте съботи от години да ти бъде четиридесет и девет години. Левит 25:2–8.

Когато Милър разпозна в двадесет и шеста глава съда над Израил за нарушаването на съботната почивка на земята, той приложи принципа, че един ден представлява една година, и откри, че една година е триста и шестдесет дни, и че седем пъти по триста и шестдесет са две хиляди петстотин и двадесет години наказание за нарушаването на завета. Това беше първата пророческа истина, която той откри. Тя е основата на истините, които съставляваха основата, положена от Христос чрез делото на Милър. Юбилейната тръба е възвестяване на избавление и свобода.

Седмата тръба е ислямът на третото горко.

Но в дните, когато седмият ангел ще прогласи гласа си, когато започне да затръбвява, Божията тайна ще се изпълни, както Той я е благовестил на Своите слуги, пророците. Откровение 10:7.

Седмата тръба на исляма е външна пророческа истина, а юбилейната тръба е вътрешната пророческа истина за оправдание чрез вяра — избавление от греха, което според Сестра Уайт е третият ангел в истинност. В периода, когато звучи седмата тръба, тайната „Христос във вас, надеждата на славата“ ще бъде доведена до съвършенство, когато Христос съчетае Своята Божественост с човечността на сто четиридесет и четирите хиляди. Онези, които тогава приемат Божия печат, ще прогласят тръбен вестителен зов на предупреждение, представен като третото горко, а също и като предупреждението на третия ангел. Третото горко овластява вестта на третия ангел, когато ангелът, който е не по-малко личност от Исус Христос, слиза с вест в ръката Си.

Когато разпознаваме, че именно временното пророчество за първото и второто горко е дало сила на вестта на първия ангел, а пророчество за третото горко дава сила на вестта на третия ангел, ние разпознаваме тръбите като „съдби, които бяха стоварени върху Рим в отговор на налагането на неделата“. Тези провиденциални съдби, и по-специално последните три тръби на горкото, се съгласуват и вървят успоредно с предупредителната вест на трите ангела от Откровение четиринадесета глава. Две горко и два ангела в милеритската история, и третото горко и третият ангел в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. В началната история на първия и втория ангел вестта за откриването на съда бе овластена чрез изпълнение на исляма в първото и второто горко. В заключителната история на третия ангел вестта, която известява приключването на съда, бе овластена чрез изпълнение на исляма в третото горко.

Овластяването в началото и в края бе представено чрез ангела от Откровение 10 и 18, „който не беше никой по-маловажен от Исус Христос“. Външната вест на исляма и вътрешната вест на съда е външната тръба на третото горко, а вътрешната вест на съда е тръбата на третия ангел. Външната тръба на исляма е пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години, а вътрешната тръба на третия ангел е две хиляди и триста години. И двете дойдоха и прозвучаха при откриването на съда над мъртвите, и двете дойдоха отново при откриването на съда над живите.

Ангелът от Откровение десета глава слезе на 11 август 1840 г. в изпълнение на пророчеството за исляма и, като стори това, ангелът предобрази слизането на ангела от Откровение осемнадесета глава с изпълнение на пророчество за исляма. Божият съд над бунта на неделния закон през 321 г., а след това отново през 538 г., е представен чрез първите шест тръби, а Неговият съд за предстоящия бунт на неделния закон е представен чрез седмата тръба, която е третото горко и също така третият ангел. Предупредителната вест за началото на съда на 22 октомври 1844 г. и предупредителната вест за съда над живите на 11 септември бяха и двете овластени от седмия ангел в последователността, която Джоунс изложи. Шест ангела с тръби в осма и девета глава, после в десета глава слиза ангелът, който не е никой по-малък по значение от Исус Христос. Той е седмият в последователността на ангелите, след когото в единадесета глава следва третото горко, което е седмата тръба, започнала да звучи през 1844 г., но е осмият в редицата от ангели, които водят към деветия, десетия и единадесетия ангели в Откровение четиринадесета глава.

Вестта на третия ангел не може да бъде изолирана от вестите на първия и втория ангел, но също така не може да бъде отделена и от седемте тръби на Божия съд над отстъплението. Първите четири тръби на съда в осма глава на Откровение посочват постепенното загиване на Западния Рим след първия неделен закон на Константин през 321 година и започнаха с неговото разделяне на империята на изток и запад през 330 година.

„Когато нашият народ, в своите законодателни съвети, постанови закони, които да обвържат съвестта на хората по отношение на техните религиозни права, налагайки спазването на неделята и упражнявайки потисническа власт срещу онези, които пазят съботата на седмия ден, Божият закон на практика ще бъде обезсилен в нашата земя; и след националното отстъпление ще последва национална гибел.“ *Review and Herald*, 18 декември 1888 г.

Принципът, според който националното отстъпничество води до национална гибел, бе приложен върху народа на Константин, започвайки с първите четири тръби, които доведоха Западния Рим до неговия край през 476 г. Източният Рим достигна своя край през 1453 г., макар че пророчески бе изгубил своя национален суверенитет на 27 юли 1449 г. За разлика от Вавилон, който бе повален за една нощ, Рим — и западният, и източният — бе доведен до своя край постепенно. Погибелта на Западния Рим под първите четири тръби до 476 г. представлява погибелта на Съединените щати под четири тръби, което на едно равнище представлява четирите поколения на Съединените щати, започнали през 1798 г. и завършващи при неделния закон. Тези четири поколения съответстват на четирите поколения на адвентизма, които съответстват на първите четири църкви от Откровение, втора глава, и на четирите нарастващи мерзости в осма глава на Езекиил, и на четирите вълни от скакалци в книгата на Йоил.

Защото така казва Господ Бог: Колко повече, когато изпратя върху Йерусалим четирите Си тежки съда — меч, и глада, и лютия звяр, и мора, — за да изстребя от него човек и добитък? Езекиил 14:21.

Петата и шестата тръба повалиха Източния Рим, а Източният Рим, в пророческо отношение към Западния Рим, представлява държавата. Западният Рим представлява църквата. Западният Рим също така представлява Съединените щати, които са завладени първи, както беше и Западният Рим.

„Когато Америка, страната на религиозната свобода, се съюзи с папството, за да насилва съвестта и да принуждава хората да почитат фалшивата събота, народите на всяка страна по земното кълбо ще бъдат подтикнати да последват нейния пример.“
Свидетелства, том 6, 18.

Първите четири тръби представляват четирите поколения от американската история, и когато Съединените щати паднат, тъкмо е паднала славната земя от четиридесет и първи стих на Даниил единадесета глава, а следващото препятствие е Египет — символ на останалите народи по света. Тогава Обединените нации, които са десетте царе, се съгласяват да дадат седмото си царство на папството за „кратко време — един час“ в Откровение седемнадесета глава. Това се случва на рождения пир на Ирод, когато той обещава половината от царството си. На рождения пир на Ирод, в този час, се явява написаното върху ворта на стените и Валтасар е убит. Този час настъпва при неделния закон и продължава до края на човешкото изпитателно време. Седмото царство е завладяно, както е представено прообразно чрез разрушаването на стените на Константинопол, които паднаха през 1453 година. От неделния закон в Съединените щати, представен прообразно чрез 1449 година, до падането на Константинопол през 1453 година има четири символични години. Папството получи смъртоносната си рана през 1798 година.

В Даниил единадесета глава, четиридесети стих, папството падна през 1798 година, във времето на края. След това царят на юг падна през 1989 година, във времето на края. Съединените щати падат в четиридесет и първи стих, а Египет пада в четиридесет и втори стих, и папството стига до своето второ и окончателно падение в четиридесет и пети стих.

„От възхода и падението на народите, както е ясно разкрито в книгите на Даниил и Откровението, ние трябва да се научим колко безстойностна е само външната и светска слава. Вавилон, с цялата си мощ и великолепие, подобно на което нашият свят никога след това не е виждал — мощ и великолепие, които на хората от онова време са се стрували тъй устойчиви и трайни, — колко напълно е изчезнал! Като „цвят на тревата“ той е погинал. Яков 1:10. Така погина и Мидо-Персийското царство, и царствата на Гърция и Рим. И така загива всичко, което няма Бога за своя основа. Само онова, което е свързано с Неговата цел и изразява Неговия характер, може да устои. Неговите принципи са единствените непоколебими неща, които нашият свят познава.“ Пророци и царе, 548.

Падането на Съединените щати (лъжепророка) в стих четиридесет и първи беше предобразено от 1449 г., а падането на Египет (дракона) в стих четиридесет и втори беше предобразено от 1453 г.; и папството (звярът) достига своя край без никой да му помогне, както беше предобразено от 1798 г. Лъжепророкът и драконът са повалени от сили на тръбите, а звярът е повален от сила на дракона.

Числото четири е символ на разпадането на едно царство. Царството на Александър се разпадна на четири царства, и Египет загина в Червеното море в четвъртото поколение, и Израил се покланя на слънцето в четвъртата мерзост от Езекиил осма глава. Четирите поколения на протестантизма и на републиканците в звяра от земята започнаха през 1798 г. и завършват при скорошно настъпващия неделен закон и за двата рога. Четирите тежки съда на Езекиил върху Ерусалим илюстрират четири съда върху Съединените щати, а тези четири съда върху шестото царство на библейското пророчество са предобраз на четирите години от 1449 до 1453, когато седмото царство на библейското пророчество се съгласява да даде половината от царството си на папството в отношения между църква и държава, над които блудницата от Тир царува.

Четирите години от 1449 до 1453 представляват гибелта на седмото царство при неделния закон, а също така представляват и периода на гибелта на осмото царство от неделния закон до края на изпитателното време. Покоряването на Египет, който е светът, а също и змеят, който е даден на папството, е фрактал в началото на периода, символизиран от четирите години от 1449 до 1453. Това определя падането на Константинопол при неделния закон, а след това отново, когато Михаил се изправи. Когато Михаил се изправи, четирите ангела са напълно пуснати според вдъхновението.

„Видях, че четирите ангела ще задържат четирите ветрове, докато делото на Исус не бъде завършено в светилището, и тогава ще дойдат седемте последни язви.“ Ранни писания, 36.

Четири дяла на царството на Александър, четири тръби върху Западния Рим, четири ветрове, пуснати върху Източния Рим, четири тежки съдби върху Ерусалим, четири ветрове, пуснати, когато папството дойде до своя край и нямаше кой да му помогне. След като изложихме тези пророчески символи, ще разгледаме второто горко в контекста на прилагането му към скоро настъпващия неделен закон.

Флорентинският събор

През 1439 г., на Флорентинския събор (наричан също Флорентинска уния), представители на Източноправославната църква (водени от византийския император Йоан VIII Палеолог и Константинополския патриарх) подписват официален декрет за уния с Римокатолическата църква. Те се съгласяват да признаят папата на Рим за глава (върховна власт) на цялата Църква.

Защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата; и Той е Спасителят на тялото. Ефесяни 5:23.

Никеийският символ на вярата

Императорът и патриархът приеха „клаузата Filioque“ в Никеийския символ на вярата, която представляваше добавка към Никеийския символ на вярата, утвърждаваща, че Светият Дух изхожда от Отца и Сина. Никеийският символ на вярата е едно от най-важните и най-широко

използвани изповедания в историята на католическата вяра. Никеийският символ на вярата е официално обобщение на основните католически вярвания. Първоначално той е бил съставен, за да защити истината за това кой е Исус Христос. През 325 г. възникнал голям спор, защото един свещеник на име Арий учел, че Исус е бил сътворен от Бог Отец и не е бил напълно Бог.

Император Константин свика Първия Никеийски събор, за да уреди този въпрос. Съборът твърдо утвърди, че Исус е напълно Бог, „единосъщен“ с Отца. По-късно Символът на вярата бе разширен на Константинополския събор през 381 г. Тук следва да се отбележи, че Никеийският символ на вярата бе установен в историята на първия Константин и че той щеше да бъде въпрос и за последния Константин, който беше Константин единадесети, последният император на източната Византийска империя. Константин Велики, който беше първият, многократно е представян като предмет в библейските пророчества. Той е владетелят в началото на източната империя и следователно е образ на владетеля в края на източната империя. Фактът, че Никеийският символ на вярата е елемент и в началната, и в крайната история, трябва да бъде отбелязан от изследователя на пророчествата, ако той разбира принципа на алфа и омега.

През 381 г. Никеийският символ на вярата бе допълнен с учението за чистилището, с учението за Евхаристията, включително с приемането на употребата на безквасен хляб за Евхаристията, което бе латинска практика. Символът на вярата от 381 г. прие също и католическото разбиране за първородния грях и задгробния живот. Той завършваше с този ключов ред: „Ние също така постановяваме, че светият апостолски престол и Римският понтифик притежава върховенство над целия свят и е истинският викарий на Христос.“

На Флорентинския събор на 6 юли 1439 г., 14 години преди Константинопол да падне под османските турци през 1453 г., бе подписан друг обновен вариант. Унията бе подписана под силен политически натиск. Византийската империя отчаяно се нуждаеше от военна помощ от Запада срещу настъпващите османци. Когато гръцките делегати се завърнаха у дома, споразумението бе решително отхвърлено от мнозинството от духовенството, монасите и обикновените хора на Изток. Повечето от епископите, които го подписаха, по-късно оттеглиха подкрепата си. Унията никога не бе напълно осъществена и през следващите години бе официално отхвърлена от Източноправославната църква. По времето, когато Константинопол падна през 1453 г., унията вече фактически се бе разпаднала. Тя често е описвана от историците като политическа уния, която се е провалила поради дълбока богословска, културна и народна съпротива.

На Първия Никеийски събор от 325 година бе приет Никеийският символ на вярата. Това е отбелязано пет години преди 330 година, когато завършиха 360-те години от Данаил 11:24, представени като „време“.

Той ще влезе мирно дори в най-плодородните места на областта; и ще върши това, което не са вършили нито бащите му, нито бащите на бащите му; ще разпръсва между тях плячка и грабеж, и богатства; да, ще замисля кроежите си против крепостите, но само за

време. Данаил 11:24.

Годините 31 пр. Хр. и 330 бележат „определеното време“ от двадесет и седми и двадесет и девети стих на Данииел единадесета глава.

И сърцата и на двамата тези царе ще бъдат насочени към злодеяние, и те ще говорят лъжи на една трапеза; но това няма да успее, защото краят още ще бъде в определеното време. ... В определеното време той ще се върне и ще дойде към юг; но няма да бъде както първия път, нито както последния. Данииел 11:27, 29.

Началото (330) и краят (1449–1453) на пророческата линия на източния Рим са представени от първия и последния император Константин. Алфата и омегата на пророческата линия на източния Рим, наречена Византийската империя, е свързана с края на триста и шестдесетгодишния императорски Рим, който управлява върховно от битката при Акциум през 31 г. пр. Хр. до 330 година, а след това нататък до 1453 година. Преди битката при Акциум през 31 г. пр. Хр. Марк Антоний и Август Цезар говориха лъжи на една трапеза, които не успяха. Преди 330 година, през 325 година, беше приет Никейският символ на вярата. Преди 1453 година беше приета обновената версия на същия този Никейски символ на вярата. Преди 31 г. пр. Хр. две политически личности изговориха лъжи на една трапеза. През 325 година духовните лъжи бяха изговорени на една трапеза. Тези двама свидетели посочват политическите и духовните лъжи, които бяха приети през 1439 година на Флорентинския събор. Този обновен Никейски символ на вярата беше наречен Декрет за унията.

Първият ориентир на лъжите при една трапеза беше преди 31 пр. Хр. и беше между две политически фракции на езическия Рим. Определеното време за тези лъжи беше 31 пр. Хр. и то се състоеше от Август, символ на Рим, срещу съюз на мъж и жена, представляващи Египет. Вторият набор от лъжи беше през 325 г., а определеното време беше 330 г. Третият набор от лъжи беше през 1439 г., а определеното време беше 1449–1453 г. Тези при трапезата през 1439 г. представляваха западния и източния Рим, като източният Рим търсеше политическа цел, като се съгласяваше с религиозен довод. 31 пр. Хр., последвано от 330, а след това от 1453, представляват тройно приложение на линията на Рим.

Политическата заплаха от съюза на Марк Антоний и Клеопатра предобразяваше духовната заплаха на арианската ерес през 325 г., която на свой ред предобразяваше политическата и религиозната заплаха на ислямските турци през 1439 г.

Доктрините на Никейския символ на вярата са лъжи и в тях няма истина. Документът, подписан на 6 юли 1439 г. на Флорентинския събор, бе наречен Декрет за унията и изразяваше същите лъжи, а и още повече. Когато делегатите се завърнаха в Константинопол през 1439 г., те бяха посрещнати с гняв и обвинения в предателство. Разпространяваше се следният израз: „По-добре турската чалма, отколкото папската митра.“

Унията бе подписана главно защото византийският император отчаяно се нуждеше от западна военна помощ срещу османците. Щом стана ясно, че много малка военна помощ

(или никаква) няма да дойде, подкрепата за унията се изпари. През 1450–1451 г. няколко източни синода отхвърлиха унията, а след падането на Константинопол през 1453 г. унията бе напълно изоставена. Окончателният резултат от Флорентинския декрет за унията се счита от Източноправославната църква за неуспял и отхвърлен събор. Той не се признава за валиден. Римокатолическата църква обаче все още го счита за валиден вселенски събор.

Полагаме логиката, чрез която да разберем как пророческите характеристики на второто горко се повтарят в историята на третото горко. Сто и петдесетгодишното пророчество за първото горко започна на 27 юли 1299 г. и завърши на 27 юли 1449 г.

1449

Константин XI Палеолог е роден през 1404 г. и царува от януари 1449 г. до 29 май 1453 г. Той е последният император на Източната Римска (Византийска) империя, просъществувала повече от 1 100 години. Той храбро ръководи отбраната на Константинопол по време на османската обсада през 1453 г. само с около 7 000 до 8 000 защитници срещу войската на Мехмед II, наброяваща над 80 000 души. Загива в сражение на градските стени на 29 май 1453 г., когато Константинопол окончателно пада. Тялото му никога не е било установено с окончателна сигурност. Неговата смърт бележи края на Римската империя (последното пряко продължение на империята, основана от Август през 27 г. пр. Хр.).

В гръцката история и православната традиция той се помни като героична личност — често наричан в преданието „Мраморният император“ (вярата, че един ден ще се завърне, за да спаси Константинопол).

Йоан VIII Палеолог (1392–1448) е предпоследният византийски император, управлявал от 1425 до 1448 г. Той е най-големият син на император Мануил II Палеолог и по-голям брат на Константин XI. Йоан VIII прекарва по-голямата част от своето управление в отчаяни усилия да спаси умиращата Византийска империя от османците. През 1439 г. той лично пътува до Италия и председателства Флорентинския събор, където той и източноправославната делегация временно се съгласяват да се възсединят с Римокатолическата църква и да приемат папата за глава на Църквата. Константин Велики също е председателствал Никейския събор. Йоан VIII се надява този съюз с папството да донесе западна военна помощ срещу турците, но съюзът е крайно непопулярен в самия Константинопол и в крайна сметка се проваля. Йоан VIII умира през 1448 г. (от естествена смърт), само пет години преди падането на Константинопол през 1453 г. След това неговият брат Константин XI става император и загива, защитавайки града.

Когато Йоан VIII умря през 1448 г., за негов наследник бе избран брат му Константин XI. Към 1448 г. Византийската империя беше миниатюрна васална държава и османците оказваха значително влияние върху това кой ще седне на престола в Константинопол. На 27 юли 1449 г. настъпи едно твърде значимо политическо събитие в последните години на Византийската империя. Византийският император Йоан VIII Палеолог бе починал по-рано през 1448 г. Неговият брат, Константин XI Палеолог (последният император), бе провъзгласен за император в Константинопол. Обаче, преди Константин XI официално да се

възкачи на престола, той изпрати пратеници при османския султан (Мурад II) и поиска позволение да царува. Султанът даде това позволение и едва тогава Константин XI бе тържествено коронясан и признат за император. Този акт бе възприет като доброволно предаване на византийската независимост. За пръв път византийски император открито призна, че управлява само с позволението на османските турци. Само четири години по-късно, през 1453 г., Константинопол падна под властта на османците.

Триста деветдесет и една години и петнадесет дни след 27 юли 1449 г., на 11 август 1840 г., турците потърсиха закрила от Египет, като се подчиниха на четирите велики европейски сили, като по този начин изпълниха пророчеството за час, ден, месец и година. Сега вече изложихме логиката, за да приложим първото и второто горко при скоро идващия неделен закон. Петър, като символ на сто четиридесет и четирите хиляди, представлява движението на третия ангел, а Уилям Милър представлява движението в първия и втория ангел. И двете движения са свързани с „ключове“.

И ще положи на рамото му ключа на Давидовия дом; и той ще отваря, и никой няма да затваря; и той ще затваря, и никой няма да отваря. Исаия 22:22.

И Аз ти казвам: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:18, 19.

В следващата статия ще разгледаме битката при Ниневия като „ключ“, който не само отваря бездънната яма, но и като пророческия ключ, който привежда в свършен ред цялото свидетелство на Даниил единадесета глава. В съня на Милър „ключът“, прикрепен към ковчежето, беше методът на Милър за изучаване на Библията. Доказването чрез текстове на Милеритската история, съчетано с „ред по ред“ в историята на третия ангел, е ключът, който позволява на ключа от Откровение девета глава да отключи и приведе в ред скритата история на външната вест на четиридесетия стих.

Ще продължим нашите разсъждения в следващата статия.

„На пророка колелото в колелото, образите на живите същества, свързани с тях, всичко изглеждаше сложно и необяснимо. Но сред колелата се вижда ръката на Безкрайната Мъдрост и свършеният ред е резултат от нейното дело. Всяко колело действа в свършена хармония с всяко друго.“ Свидетелства към служителите, 214.